

Essay DIASPORA

Project Overview

Publisher: Greek Diaspora
Start: Dec 22, 2013
Due: Jan 29, 2014

Produced with

Η μετανάστευση των Ελλήνων στην Αμερική και η ζωή τους εκεί

Version 2

Aggeliki Kourou
Oct 27, 2014 at 10:53 AM

ΕΞΩΦΥΛΛΟ:

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΑΤΡΩΝ

ΣΧΟΛΗ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ

ΑΓΩΓΗΣ ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΧΟΛΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ

ΕΡΓΑΣΙΑ ΣΤΟ ΜΑΘΗΜΑ: ΕΤΕΡΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΙΑΣΠΟΡΑ

ΘΕΜΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ: «Η ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΚΑΙ Η ΖΩΗ ΤΟΥΣ ΕΚΕΙ.»

ΒΟΥΡΛΟΥΜΗ ΚΑΝΝΕΛΑ Α.Μ. 5094

ΚΟΥΡΟΥ ΑΓΓΕΛΙΚΗ Α.Μ. 4942

ΠΛΑΤΑΝΙΑ ΧΡΥΣΑΥΓΗ Α.Μ. 5005

ΔΙΔΑΣΚΟΥΣΑ: ΕΥΓΕΝΙΑ ΑΡΒΑΝΙΤΗ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2013

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η εργασία αυτή πραγματεύεται το μεγάλο ζήτημα της ελληνικής μετανάστευσης στις Η.Π.Α. από τις απαρχές έως και τον 20ό αιώνα Δόθηκε ιδιαίτερη έμφαση σε συγκεκριμένους τομείς του θέματος. Αρχικά, περιγράφεται το ταξίδι των Ελλήνων μεταναστών στο <<Νέο Κόσμο>> και οι συνθήκες της πρώτης εγκατάστασής τους. Στη συνέχεια, γίνεται αναφορά στην οικογενειακή τους ζωή, στην οποία έδιναν ιδιαίτερη βαρύτητα για να μπορέσουν να επιβιώσουν. Επιπλέον τομείς που χρειάζονται περαιτέρω ανάπτυξη είναι η οργάνωση της εκκλησίας, του σχολείου και της πολιτικής τους ζωής. Επίσης, αναφέρονται ενδεικτικά άνθρωποι που διέπρεψαν στο χώρο των τεχνών και των γραμμάτων. Καταλήγοντας, η παρουσία τους στην Αμερική αποτελεί άλλο ένα σημαντικό ζήτημα για ανάλυση προκειμένου να γίνει αντιληπτή η ισχυρή παρουσία του ελληνικού στοιχείου στη χώρα αυτή.

Α) Η ιστορία της μετανάστευσης στην Αμερική : Τα αίτια, το ταξίδι ,η πρώτη εγκατάσταση.

Η βολοδαρμένη ιστορία της νεοελληνικής μετανάστευσης, είναι τόσο παλιά, όσο και η ιστορία μας. Κάποια από τα βασικά αίτια ήταν η φτώχεια, οι απάνθρωπες συνθήκες της ζωής, οι ματωμένοι πόλεμοι, οι ανελέητες ληστείες, η σαρκοβόρα πείνα κυρίως της στείρας αγροτιάς που οδήγησαν στον βίαιο ξεριζωμό του μεγαλύτερου ποσοστού μετανάστευσης (Κατσουλάκη, 2013). Ο ι Έλληνες τότε ασχολούνταν κυρίως με τη γεωργία και την κτηνοτροφία και δεν μπορούσαν να βγάλουν αρκετά λεφτά για την οικογένειά τους, γιατί η γη ήταν άγονη. Αυτός ήταν ο βασικότερος λόγος που οδήγησε στην ξενιτιά (Πανεπιστήμιο Κρήτης, 2004, σ16).

Η μετανάστευση προς την Αμερική ξεκίνησε από το 1890. Ωστόσο, ο μεταναστευτικός πυρετός κορυφώθηκε στην εικοσαετία 1900-1920 και η Ελλάδα έχασε το 8% του συνολικού της πληθυσμού. Περίπου 25.000 άνθρωποι εγκατέλειπαν κάθε χρόνο την πατρίδα μας και αγκυροβόλησαν με λαχτάρα για την «Γη της Επαγγελίας», την σαγηνευτική σειρήνα που τους υποσχόταν με γενναιοδωρία αμύθητο πλούτο, ευημερία και χρυσές ευκαιρίες. Οι Έλληνες σαλπάρισαν στις υπερπόντιες χώρες, με τα φτερά της ελπίδας. Εκτός από τη σωματική ικανότητα, δε διέθεταν κανένα άλλο προσόν. Έφταναν στον Πειραιά και αντίκριζαν θαμπωμένοι για πρώτη φορά, θάλασσα και βαπόρια. Ήταν αγράμματοι, λίγοι είχαν τελειώσει το Δημοτικό, “άβγαλτοι” και αθώοι, άνθρωποι στερημένοι, πεινασμένοι, που δεν είχαν συνείδηση της δύναμής τους, ούτε φυσικά των δικαιωμάτων τους (Κατσουλάκη, 2013). Πήγαιναν στην Αμερική για να βρουν δουλειά, να βγάλουν χρήματα και να τα στείλουν πίσω στην Ελλάδα στη μητέρα και τον πατέρα τους, στα αδέρφια τους, στη γυναίκα και στα παιδιά τους (Πανεπιστήμιο Κρήτης, 2004,σ.17).

Το ταξίδι τους ήταν πολύ δύσκολο. Μέχρι το 1907 το ελληνικό μεταναστευτικό ρεύμα προς την Αμερική το διακινούσαν ξένες ατμοπλοϊκές εταιρίες. Οι συνθήκες διαβίωσης κατά τη διάρκεια του ταξιδιού, στα μεταναστευτικά υπερωκεάνια ήταν φριχτές, ιδιαίτερα εκείνα της πρώτης περιόδου του 1907-1937. Οι μετανάστες θεωρούνταν «φορτίο». Πλοία μόλις 5-6 χιλιάδων τόνων, μετέφεραν έως 1.300 επιβάτες, σε ταξίδια που συχνά διαρκούσαν 22 μέρες. Οι δοκιμασίες των φτωχών μεταναστών, οι οποίοι δεν ψάχνανε για ανέσεις, γιατί ποτέ δεν τις είχαν γευτεί, άρχιζαν πολύ πριν το ταξίδι. Οι περισσότεροι αγνοούσαν τις μεγάλες δυσκολίες που θα αντιμετώπιζαν, όπως: η εγκληματική τοκογλυφία και οι μεσίτες μετανάστευσης. (Κατσουλάκη, 2013)

Επίσης, πολύ σημαντικό ήταν να μπορέσουν να αποκτήσουν την άδεια μετανάστευσης. Όσοι από αυτούς το κατάφεραν πριν την επιβίβαση στο πλοίο υποβάλλονταν σε ξεψείριασμα και εμβολιασμό. Αλλά αυτοί που δεν τα κατάφεραν «πακετάρονταν» κυριολεκτικά στους χώρους κάτω από το κατάρωμα, σε απελπιστικά στενούς χώρους και αμπάρια. Καλοθερμμένες ψείρες κλωθογύριζαν στα βρώμικα κορμιά τους. Από την πρώτη κιόλας ημέρα, η πολυκοσμία, οι αναθυμιάσεις των εμετών, η απόπνοια των σωμάτων των επιβατών, και η έλλειψη στοιχειώδους καθαριότητας έκαναν την ατμόσφαιρα αποπνικτική και ανυπόφορη. (Κατσουλάκη, 2013)

Στην αρχή θα κατέβαιναν οι επιβάτες της πρώτης και δεύτερης θέσης στη Νέα Υόρκη. Στη συνέχεια θα ακολουθούσαν οι επιβάτες τρίτης κατηγορίας, οι οποίοι θα αποβιβάζονταν στις βάρκες της Υπηρεσίας Αλλοδαπών που τους μετέφερε στο περίφημο Ellis Island, γνωστό στους Έλληνες μετανάστες ως «Καστιγγάρι». Εκεί μέσα στις πολύβουες στοές του γραφείου απογραφής, οι μετανάστες υποβάλλονταν στην τελική δοκιμασία και ανακρίσεις. Κάθε άρρωστος ή εγκληματίας υποχρεωνόταν να γυρίσει στο πλοίο και παραδινόταν στην ατμοπλοϊκή εταιρία, για επαναπατρισμό. Άγρυπνοι επιθεωρητές της Υπηρεσίας Αλλοδαπών με τον αλαζονικό αέρα της εξουσίας, μόλις παρατηρούσαν κάποιο υποπτο, σημείωναν πάνω στην κάρτα τους κάποιο κωδικό σήμα, προκειμένου να τον προσέξουν ιδιαίτερα οι γιατροί. Υπήρχαν, βέβαια, και οι λαθρομετανάστες οι οποίοι ξετρύπωσαν από τους ελέγχους και χάθηκαν μέσα στο πλήθος, αλλά ζούσαν πάντα με το φόβο της ανακάλυψης (Κατσουλάκη, 2013).

Από το Ellis Island οι Έλληνες μετανάστες πήγαιναν στη Νέα Υόρκη και στη Φιλαδέλφεια, στη Βοστώνη, στο Σικάγο ή και αλλού. Μερικοί δούλευαν για να φτιάξουν τους σιδηρόδρομους, άλλοι δούλευαν στα εργοστάσια, άλλοι πουλούσαν φαγητό στο δρόμο ή έπλεναν πιάτα στα εστιατόρια. Πολλοί δούλευαν κάτω από τη γη στα ανθρακωρυχεία. Δούλευαν πάρα πολλές ώρες την ημέρα και ζούσαν σε πολύ μικρά δωμάτια χωρίς μαγειρεμένο φαγητό, ζεστό νερό και θέρμανση, χωρίς να ξέρουν αγγλικά, παρά μόνο με την υπομονή τους. Μετά τη δουλειά πήγαιναν στο καφενείο, όπου έβλεπαν Έλληνες φίλους τους, έπιναν τον καφέ τους και διάβαζαν τα γράμματά τους από την Ελλάδα. Πολλές φορές τραγουδούσαν, χόρευαν και έπαιζαν μουσικά όργανα που είχαν φέρει από την πατρίδα (Πανεπιστήμιο Κρήτης, 2004,σ.21-23). Με τον καιρό, αρκετοί Έλληνες εγκατέλειψαν τα ορυχεία και τους σιδηροδρόμους για να γίνουν μικροεπαγγελματίες, αλλά πολλοί άλλοι παρέμειναν εργάτες για όλη τους την ζωή (Κατσουλάκη, 2013). Κάποιοι έμειναν στην Αμερική για πάντα ενώ κάποιοι άλλοι γύρισαν στην Ελλάδα μετά από κάποια χρόνια.

Οι Έλληνες μετανάστες πέρα από τις δυσκολίες που είχαν να αντιμετωπίσουν, ήρθαν αντιμετώπι και με το ρατσισμό. Αυτό συνέβαινε καθώς, ενώ η Αμερική ήταν χώρα προσέλευσης μεταναστών όλου του κόσμου, υπήρχε διάχυτη στη συντηρητική κοινωνία η άποψη ότι οι Έλληνες είναι ανάξιοι των προγόνων τους. Φτωχοί συγγενείς της δοξασμένης κληρονομιάς. Ανατολίτες, όχι ευρωπαίοι και «λευκοί», άξεστοι και αδύναμοι να σηκώσουν το βάρος του κλέους του αρχαίου πολιτισμού. Ακόμη, η ρατσιστική οργάνωση Κου- Κλουξ- Κλαν (ΚΚΚ) συμπεριφέρθηκε πολύ άσχημα στους μετανάστες, οι οποίοι θεωρούνταν κίνδυνος για τη δημόσια υγεία, γι' αυτό και τους αποδόθηκε ο τίτλος «filthy Greeks», δηλαδή «Βρωμοέλληνες». Ο τύπος της εποχής χαρακτήριζε τους Έλληνες «επικίνδυνους», «τσαντάκηδες», «βιαστές ανηλίκων», «απεργοσπάστες», «σωματέμπορους». (2012)

Η μετανάστευση των Ελλήνων στην Αμερική δεν περιορίστηκε στις περιόδους 1890-1920, αλλά ακολούθησε κι άλλη μεταπολεμική μετανάστευση την περίοδο 1950-1970. Οι λόγοι μετανάστευσης αυτήν την περίοδο ήταν κυρίως οικονομικοί και πολιτικοί. Υπήρχε ακόμη η ιδέα του «αμερικανικού ονείρου» («American dream»).

Β) Οικογενειακή ζωή

Οι πρώτοι Έλληνες μετανάστες έφθαναν συνήθως μόνοι σε μια χώρα που τους υποσχόταν ελπίδα για μια καλύτερη ζωή. Συνήθως, είχαν την προσδοκία να δημιουργήσουν μία μικρή περιουσία για να μπορέσουν να βοηθήσουν την οικογένειά τους πίσω στην πατρίδα αλλά και για επιστρέψουν. Όταν, όμως, κατάλαβαν ότι μπορούσαν να εγκατασταθούν στην Αμερική αποφάσιζαν να αγοράσουν ένα σπίτι και να μείνουν εκεί με τις οικογένειές τους αναζητώντας μία καλύτερη τύχη. Τα σπίτια τους βρίσκονταν κοντά το ένα στο άλλο δημιουργώντας ολόκληρες ελληνικές συνοικίες. Συνήθως, δούλευαν και οι δύο γονείς για να μπορέσουν να εξασφαλίσουν τα βασικά αγαθά και τις σπουδές των παιδιών τους. Οι κυριότερες ασχολίες για τους Έλληνες μετανάστες αφορούσαν την πώληση λουλουδιών και φρούτων στους δρόμους, το πλύσιμο πιάτων στα εστιατόρια, τα ανθρακωρυχεία και τις σιδηροδρομικές γραμμές. Ο Μπάμπης Μαλαφούρης αναφέρει ενδεικτικά: <<Ο προσανατολισμός τους στο νέο περιβάλλον ήταν τραχύ και απαιτούσε ισχυρή θέληση και επιμονή. Όσο μεγάλα κι αν ήταν τα εμπόδια οι Έλληνες μετανάστες κατόρθωναν με τον καιρό να τα υπερπηδούν για να παίρνουν κι αυτοί μέρος στη ζωή της χώρας, σαν πολίτες με ίσα δικαιώματα και ίσες υποχρεώσεις με τους άλλους >>. Η ζωή στην Αμερική δεν ήταν εύκολη, όμως οι άνθρωποι αυτοί έδωσαν προτεραιότητα στην οικογένεια για να μπορέσουν να τα καταφέρουν, επιδεικνύοντας παράλληλα και ένα αίσθημα αδελφοσύνης. Οι πρώτες οικογένειες μεταναστών ήταν μεγάλες και συναντιόνταν συχνά σε γιορτές, οικογενειακές χαρές και λύπες. Ωστόσο, κάθε Κυριακή όλες οι οικογένειες εκκλησιάζονταν ενώ τα παιδιά παρακολουθούσαν το κατηχητικό και στη συνέχεια συγκεντρώνονταν στο κυριακάτικο δείπνο όπου απολάμβαναν ο ένας την παρέα του άλλου. Η πιο σημαντική γιορτή που βρίσκονταν όλες μαζί οι οικογένειες ήταν ο γάμος, ο οποίος ήταν και παραμένει ένας ισχυρός θεσμός. Οι νέοι και οι νέες παντρεύονταν και αλλοεθνείς εφόσον βέβαια αυτοί άλλαζαν θρήσκευμα και γίνονταν χριστιανοί ορθόδοξοι. Μία μέρα πριν από το γάμο μαζεύονταν στο σπίτι της νύφης (brital shower) συγγενείς και φίλοι (μόνο γυναίκες) για να δώσουν τα δώρα τους στη νύφη και να της ευχηθούν. Ο γάμος διεξαγόταν σύμφωνα με τα ελληνικά έθιμα με την παρουσία βέβαια του ring boy (αυτός που κρατούσε τις βέρες) και του flower girl (αυτής που κρατούσε τα λουλούδια). Τέλος, ακολουθούσε η δεξίωση, το brital party. Μία άλλη σημαντική ελληνική ορθόδοξη γιορτή αποτελεί η βάπτιση όπου το παιδί βαπτίζεται ορθόδοξος χριστιανός, ακολουθώντας πάντα τα χριστιανικά ελληνικά έθιμα, και συνεχίζεται με το γλέντι. (Πανεπιστήμιο Κρήτης, 2004, σ.28-39)

Γ) Η ορθόδοξη εκκλησία στην Αμερική και οι εκκλησιαστικές κοινότητες

Από τα πρώτα χρόνια που οι Έλληνες μετανάστευσαν στην Αμερική, η ορθόδοξη εκκλησία υπήρξε όχι μόνο προστάτης της ορθοδοξίας αλλά και της ελληνικής γλώσσας και πολιτισμού. Η πρώτη ορθόδοξη εκκλησία ιδρύθηκε στην Ν. Ορλεάνη το 1864 από τον Νικόλαο Μπενάκη. Μέτα το 1880 που άρχισε η ομαδική μετανάστευση στην Αμερική άρχισαν να χτίζονται εκκλησίες σε όλες τις μεγάλες πόλεις της Αμερικής. Το 1916 υπήρχαν 60 εκκλησίες, οι οποίες μέχρι τότε ήταν ανεξάρτητες. Ο άνθρωπος που οργάνωσε την εκκλησία στην Αμερική ήταν ο Αρχιεπίσκοπος Μελέτιος Μεταξάκης. Το χτίσιμο και η λειτουργία ενός ναού βέβαια στηρίζεται στις δωρεές των χριστιανών που είναι περήφανοι για τα εγκαίνια κάθε καινούργιας εκκλησίας. Πέρα όμως από την ανέγερση καινούργιων ναών έχουμε και τη δημιουργία θεολογικής σχολής στην οποία σπούδαζαν ιερείς για να βοηθήσουν στην σωστή λειτουργία και διοίκηση της εκκλησίας. Η Ορθόδοξη εκκλησία στην Αμερική φτάνει στο σημείο να γίνει ιδιαίτερα δημοφιλής και το 1922 είναι ικανή να στηρίξει και τη ζωή κάθε νέου μετανάστη με κατηχητικά σχολεία και την ίδρυση της <<φιλόπτωχου αδελφότητας>> γίνεται η καρδιά του ελληνισμού. Η εκκλησία λοιπόν γίνεται κέντρο όλων των δραστηριοτήτων των ελλήνων της ομογένειας, οι οποίοι συμμετέχουν ενεργά σε πανηγύρια, γιορτές και χορωδίες και βοηθούν το ταμείο της εκκλησίας. Η ελληνική ομογένεια χωρισμένη σε εκκλησιαστικές κοινότητες προσφέρει πολλά στην αμερικανική κοινωνία και αυτό αναγνωρίζεται από την επίσημη κυβέρνηση που συμμετέχει ενεργά στις εκδηλώσεις των ελληνικών κοινοτήτων.

Οι Έλληνες της ομογένειας διακρίνονται για την ίδρυση πολιτιστικών και τοπικών οργανώσεων και συλλόγων. Οι πιο σημαντικές από αυτές όμως ήταν οι εκκλησιαστικές κοινότητες οι οποίες δημιουργήθηκαν για να νιώθουν οι ομογενείς σαν μια μεγάλη οικογένεια. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα όπου υπάρχουν έλληνες να υπάρχουν και εκκλησιαστικές κοινότητες με ελληνορθόδοξες εκκλησίες που μέσα σε αυτές οι έλληνες βαπτίζονται, παντρεύονται, χορεύουν στα πανηγύρια, γιορτάζουν τις εθνικές γιορτές και μαθαίνουν ελληνικά. Δύο κοινότητες στην εκκλησία που αναφέρουμε ενδεικτικά είναι η ΓΟΥΑ όπου αποτελείται από νέους και νέες στη σχολική ηλικία και οργανώνουν αθλητικές δραστηριότητες μέσα από το σύλλογο και η ΥΑΛ που αποτελείται από νέους και νέες μετά τη σχολική ηλικία. (Για τις πληροφορίες του κειμένου μας βοήθησε το βιβλίο <<Από τη ζωή των Ελλήνων στην Αμερική>> του Κόκκινου Τ., Ε.ΔΙΑ.Μ.ΜΕ., Ρέθυμνο 2004, σελ.40-53)

Δ) Εκπαίδευση- Σχολείο

Οι Έλληνες μετανάστες είχαν επίγνωση της αξίας που είχε το σχολείο για το μέλλον τους. Γνώριζαν ότι μέσω της εκπαίδευσης θα μπορέσουν να διατηρήσουν την κουλτούρα τους και για αυτό έδωσαν ιδιαίτερη προσοχή στη δομή του σχολείου, ιδρύοντας το παλαιότερο εξ αυτών στην περιοχή του St. Augustine όταν μετακινήθηκαν εκεί, την άνοιξη του

1776. Το σχολείο αυτό, που σώζεται μέχρι και σήμερα ως το παλαιότερο σχολικό κτίριο στις Η.Π.Α., ήταν το σπίτι του Ιωάννη Γιαννόπουλου και το λειτουργούσε ο ίδιος ως σχολείο. Ο φορέας των σχολείων ήταν κυρίως οι κοινότητες, από τις οποίες οι 300 είχαν απογευματινά σχολεία και οι μαθητές ανέρχονταν στους 30.000. Σε αυτά τα σχολεία τα παιδιά των Ελλήνων μεταναστών πήγαιναν το απόγευμα μετά την πρωινή παρακολούθηση στο δημόσιο σχολείο και μάθαιναν ελληνική γλώσσα, ιστορία, θρησκευτικά, ελληνικό πολιτισμό καθώς και ελληνικό θέατρο και χορό. Αυτό το πρόγραμμα ήταν πολύ κουραστικό για τα παιδιά αν και υπήρχαν και τα Σαββατιανά σχολεία που λειτουργούσαν κάθε Σάββατο πρωί και ήταν πιο ευχάριστα για τα παιδιά. Επιπλέον, υπήρχαν και τα πρωινά ελληνικά σχολεία, όπου οι μαθητές παρακολουθούσαν όλα τα μαθήματα του αμερικάνικου σχολείου και ελληνική γλώσσα, ιστορία και πολιτισμό. Η οργάνωση ήταν πολύ απλή καθώς υπάρχει η Σχολική Επιτροπή σε κάθε κοινότητα, η οποία διόριζε τους δασκάλους, έφτιαχνε τα προγράμματα, φρόντιζε για τα έσοδα και τα έξοδα καθώς και για ό,τι άλλο χρειαζόνταν τα σχολεία. Ο Σύλλογος Γονέων και Δασκάλων (P.T.O.) έπαιξε πολύ σημαντικό ρόλο στην εκπαίδευση. Τέλος, τα βιβλία που διδάσκονταν τα παιδιά γράφονταν από διαφορετικές ομάδες σε Ελλάδα και Αμερική. Όπου δεν υπήρχαν σχολεία για τα παιδιά των Ελλήνων μεταναστών πρώτης, δεύτερης, τρίτης και τέταρτης γενιάς, τα τελευταία πήγαιναν το απόγευμα σε ελληνικά σχολεία της εκκλησίας, ενώ ευκαιρία για την εκμάθηση της ελληνικής γλώσσας τους δινόταν και στα δημόσια σχολεία όπου η ελληνική γλώσσα διδασκόταν ως ξένη. Οι πρώτοι μήνες της ένταξης στα αμερικάνικα σχολεία ήταν πολύ δύσκολη για τους Έλληνες μαθητές, όπως αναφέρει και ο γνωστός συγγραφέας Nicholas Cage (Νίκος Γκατζογιάννης). Τα παιδιά των Ελλήνων μεταναστών πήγαιναν στα σχολεία γιατί δεν ήθελαν να χάσουν την ταυτότητά τους και για να σχηματίσουν παρέες με άλλα <<ελληνόπουλα>>. Το μεγαλύτερο πλήρες σχολείο(νηπιαγωγείο-δημοτικό- γυμνάσιο- λύκειο) ήταν αυτό του Αγ. Δημητρίου στην Αστόρια της Νέας Υόρκης και παραμένει μέχρι και σήμερα το μοναδικό εν λειτουργία ελληνικό σχολείο. Επίσης, η παρακολούθηση σε ελληνικό σχολείο σήμαινε την εισαγωγή σε καλά αμερικάνικα κολέγια και την άνετη επικοινωνία στους χώρους του εμπορίου, της ιατρικής, της τέχνης και της πολιτικής. Στα ελληνικά σχολεία τα παιδιά μάθαιναν όχι μόνο την ελληνική γλώσσα αλλά και τα ελληνικά ήθη, έθιμα και παραδόσεις, ενώ μπορούσαν να επικοινωνήσουν με την οικογένειά τους στο σπίτι αλλά και τα ματούς που βρίσκονταν ακόμη στην Ελλάδα. Το ελληνικό κράτος αντιλήφθηκε αυτή την ανάγκη των Ελλήνων της διασποράς και για αυτό επιμόρφωσε εκπαιδευτικούς και διαμόρφωσε κατάλληλο εκπαιδευτικό υλικό. (Πανεπιστήμιο Κρήτης, 2004, σ.54-63)

Ε) Παροικιακές οργανώσεις

Η ίδρυση ελληνικών σωματείων ξεκίνησε πολύ νωρίς στην Αμερική. Σκοπός ήταν να βοηθούν ο ένας τον άλλο και να διατηρήσουν τη γλώσσα και τον πολιτισμό τους. Το πιο παλιό σωματείο που ιδρύθηκε ήταν η «Αθηνά» το 1891. Ακολούθησαν κι άλλα, όπως «Ο Πλάτων», «Ο Σύλλογος Θεραπνέων» των Σπαρτιατών, το σωματείο «Αθηναιο-Ουάσινγκτον», η «Ελληνική Αλληλοβοηθητική Αδελφότητα» και ο «Βρυσέων Αναβρυτής». Τα σωματεία που ιδρύθηκαν σε μέρη που είχαν συγκεντρωθεί μετανάστες από το ίδιο μέρος της Ελλάδας είχαν τοπικό χαρακτήρα, ενώ στα υπόλοιπα μέρη που οι μετανάστες ήταν από διάφορα μέρη της Ελλάδας είχαν αναγκαστικά άλλη μορφή, με γενικότερους σκοπούς, κοινωνικούς ή μορφωτικούς. Το 1901 τα σωματεία στην Αμερική είχαν φτάσει τα τριάντα πέντε και οι μετανάστες τους 60.000. Έτσι, εκείνη την εποχή γίνεται η προσπάθεια για τη δημιουργία μιας ομοσπονδίας που θα ενώνει όλους τους Έλληνες της Αμερικής σε μια μεγάλη οργάνωση. Το 1904, λοιπόν, ιδρύθηκε στη Βοστώνη η «Ελληνική Εθνική Ένωση», ύστερα από προσπάθειες του Μιχαήλ Αναγνωστόπουλου. Στη συνέχεια, ιδρύθηκε το 1907 στη Νέα Υόρκη η «Πανελλήνιος Ένωσης» και διατηρήθηκε ως το 1917. (Πανεπιστήμιο Κρήτης, 2004, σ.86-90)

Τα επόμενα χρόνια αλλάζει ο χαρακτήρας των ελληνικών σωματείων, καθώς υπάρχουν πολλοί Έλληνες μετανάστες οι οποίοι επιθυμούν να μείνουν για πάντα στην Αμερική κι έτσι οι δράσεις τους αποσκοπούν στη μεταφορά του πολιτισμού τους εκεί αλλά και στην προσπάθεια οικονομικής ενίσχυσης της ιδιαίτερης πατρίδας τους. Τα γεγονότα αυτά δημιούργησαν αντιδράσεις κι έτσι αναγκάζονται να δημιουργήσουν και πάλι μικρά σωματεία και συλλόγους, όπως την «Παγκρητική Ένωση Αμερικής», την «Παναρκαδική Ομοσπονδία», την «Πανηπειρωτική», την «Παμμακεδονική» κτλ. Όλες οι ομοσπονδίες έχουν να παρουσιάσουν φιλανθρωπικό και πολιτιστικό έργο, τόσο στην Ελλάδα, όσο και στην Αμερική, όπως η δημιουργία σχολείων, νοσοκομείων, γηροκομείων και άλλων ιδρυμάτων. Ακόμη, ένα πολύ σημαντικό γεγονός που κατάφερε η «Ομοσπονδία ελληνικών σωματείων Νέας Υόρκης», είναι το να τελειάει ομογενειακή παρέλαση για την 25^η Μαρτίου. (Πανεπιστήμιο Κρήτης, 2004, σ.90-92)

Άλλες σημαντικές οργανώσεις και ομοσπονδίες είναι το Εθνικό Συμβούλιο (1988), το οποίο σχετίζεται με πολιτικά θέματα, η ΑΧΕΠΑ(1922), που είναι η πιο γνωστή Ελληνοαμερικανική Εκπαιδευτική Προοδευτική Οργάνωση και η οργάνωση G.A.P.A (Greek American Progressive Association)(1923), η οποία στάθηκε αντιμέτωπη με την ΑΧΕΠΑ. Ύστερα, πολύ σημαντική ήταν η οργάνωση G.W.R.A. (Greek War Relief Association), που προσέφερε βοήθεια στην Ελλάδα κατά τη διάρκεια του πολέμου του 40'. Το 1931, δημιουργείται η Φιλόπτωχος Αδελφότης Αμερικής αλλά και αργότερα οργανώνονται «επιτροπές στήριξης των εθνικών θεμάτων», αθλητικοί σύλλογοι, φοιτητικοί σύλλογοι, οργανώσεις γυναικών και νέων, τελούνται παροικιακές οργανώσεις και γιορτές και πολλά άλλα. (Πανεπιστήμιο Κρήτης, 2004, σ.95-110)

Συμμετοχή σε διεθνή δίκτυο

Οι Έλληνες της Αμερικής συμμετέχουν στο Συμβούλιο Απόδημου Ελληνισμού (ΣΑΕ). Το ΣΑΕ είναι οργάνωση που υποστηρίζεται από το ελληνικό κράτος και αποσκοπεί στη συσπείρωση των απανταχού Ελλήνων μεταναστών. Η επίσημη ιστοσελίδα είναι αυτή: <http://www.saeusa.org/>

ΣΤ) Γράμματα και τέχνες: Η πνευματική ζωή στις παροικίες των Ελλήνων της Αμερικής

Αρχικά η πνευματική ζωή που δημιουργείται στις παροικίες επιδιώκει να διατηρήσει την επαφή με την Ελλάδα και παράλληλα να προβάλλει την επαφή αυτή στις Η.Π.Α.

Στις παρακάτω παραγράφους λοιπόν θα εκθέσουμε τις προσπάθειες που έγιναν σε διαφόρους τομείς γραμμάτων και τεχνών και τη συμβολή τους για τον απόδημο ελληνισμό.

Όσον αφορά τις τέχνες και συγκεκριμένα το θέατρο για πρώτη φορά συναντάμε θεατρικές παραστάσεις στα ελληνικά στην πόλη του Σικάγο το 1900 με θέματα από το αρχαίο ελληνικό δράμα. Παράλληλα όμως με τις παραστάσεις έχουμε και την ίδρυση ελληνικών θεατρικών ομίλων στις Η.Π.Α. Την ίδια ακριβώς στιγμή καταφθάνουν εκεί σημαντικές καλλιτεχνικές φυσιογνωμίες του ελλαδικού χώρου κάνοντας περιοδείες με ελληνικές παραστάσεις. Ηθοποιοί όπως Μαρίκα Κοτοπούλη, Κατίνα Παξινού και Αλέξης Μινωτής αποτελούν το καστ που εδρεύει στις Η.Π.Α εκείνη την περίοδο.

Στον τομέα των συναυλιών και των χορωδιών ο σύλλογος <<Φοίνιξ>> ιδρύει το 1907 την Ελληνική Φιλαρμονική Εταιρεία που απαρτίζεται από 25 μουσικούς και με αυτή ως ξεκίνημα φτάνουμε στ 1916 όπου στη Νέα Υόρκη ιδρύεται η λαϊκή χορωδία που δίνει συναυλίες για τουλάχιστον τριάντα χρόνια. Πέρα όμως από τους ομογενείς καλλιτέχνες που συμμετέχουν εκεί, και καλλιτέχνες από την Ελλάδα τον εικοστό αιώνα αναζητούν ακροατήριο στην ομογένεια της Αμερικής όπως στην περίπτωση της <<Ηλέκτρας>> στην οποία συμμετέχει ο Μ. Θεοδωράκης στην Νέα Υόρκη.

Στη ζωγραφική έχουμε δυο εξέχουσες μορφές ελληνικής καταγωγής που ξεχώρισαν, τον ζωγράφο του Καπιτωλίου στην Ουάσινγκτον και τον Κωνσταντίνο Μπρουμίδη.

Στις επιστήμες, ο ελληνισμός της Αμερικής έχει αναδείξει χιλιάδες καθηγητές Πανεπιστημίων που έχουν διαπρέψει και εργάζονται σε όλη την Αμερική. Ενδεικτικά αναφέρουμε τα ονόματα των Ραφαήλ Δήμου καθηγητή φιλοσοφίας στο Χάρβαρντ, Νεγρεπόντη Νικόλαου ιδρυτή του τεχνολογικού ινστιτούτου Μασαχουσέτης και του Ηλία Γυφτόπουλου στην πυρηνική φυσική. Επιπλέον όσον αφορά τις επιστημονικές κοινότητες το 1924 ιδρύθηκε στην Νέα Υόρκη ο σύλλογος Ελλήνων επιστημόνων με πρώτο πρόεδρο τον καθηγητή ιατρικής Πολύβιο Κορύλλο. Τέλος το 1933 ιδρύθηκε το φιλολογικό κέντρο <<Φιλικό>> που λειτούργησε για δέκα περίπου χρόνια και συντέλεσε στη δημιουργία ελληνικής πνευματικής κινήσεως.

Ένα γεγονός που είναι πολύ σημαντικό να αναφερθεί είναι ότι οι νέα γενιά μεταναστών του 1960 φοιτητές και εργαζόμενοι ανέλαβαν με ζήλο και ενθουσιασμό την πολιτιστική υπόθεση. Έτσι ιδρύονται πολιτιστικοί σύλλογοι ιδιαίτερα δραστήριοι σε εργατικές γειτονίες και πανεπιστήμια. Το 1974 ιδρύεται στη Νέα Υόρκη το <<κέντρο ελληνικού πολιτισμού>> με τμήματα λογοτεχνίας, θεάτρου, χορευτικών και καραγκιόζη. Στη συνέχεια στις αρχές του 1980 <<ελληνικό θέατρο της Νέας Υόρκης>> έδειξε μια αξιόλογη δράση με έργα που παρουσιάζονται και στις δυο γλώσσες. Επιπλέον ένας μεγάλος αριθμός λογοτεχνικών περιοδικών κυκλοφορούν στις Η.Π.Α. με κυριότερα από αυτά το <<ATHENE>> για είκοσι εφτά χρόνια και το <<σύγχρονη σκέψη>> για δυο χρόνια στο Σικάγο.

Όσον αφορά τον τομέα της εκπαίδευσης το 1960 γίνεται συζήτηση για τα προγράμματα νεοελληνικών σπουδών από Έλληνες και Ελληνοαμερικανούς φοιτητές. Σήμερα πάνω από 40 πανεπιστήμια στις Η.Π.Α. προσφέρουν αυτά τα προγράμματα.

Τέλος ποιητές και λογοτέχνες εμφανίζονται και γίνονται γνωστοί στο ευρύ κοινό από τα πρώτα χρόνια παρουσίας των Ελλήνων στην Αμερική. Ασχολούνται με θέματα ομογένειας ή παρουσιάζουν στο αμερικανικό κοινό θέματα της νεοελληνικής πραγματικότητας. Ενδεικτικά αναφέρουμε τους Φουτρίδης Αριστείδης, Βάκα Δήμητρα, Κανούτας Σεραφείμ, Παπάζογλου Θεανώ και άλλοι. (Για τις πληροφορίες του κειμένου μας βοήθησε το βιβλίο <<Από τη ζωή των Ελλήνων στην Αμερική>> του Κόκκινου Τ., Ε.ΔΙΑ.Μ.ΜΕ., Ρέθυμνο 2004,σελ.120-139)

Η) Η πολιτική ζωή των Ελλήνων στην Αμερική

Οι Έλληνες ασχολήθηκαν νωρίς με την αμερικανική πολιτική ζωή, γνωρίζοντας από κοντά τη νομοθεσία και τους κανόνες της. Στις αρχές του 20^{ου} αιώνα πολλοί είναι εκείνοι που έχουν αποκτήσει ελληνική ιθαγένεια. Την ίδια εποχή εκφράζεται πια επίσημα η άποψη από ελληνοαμερικανικό έντυπο ότι « άνευ του δικαιώματος της ψήφου είναι πολιτικώς απόβλητοι». Εκτός από την απόκτηση ιθαγένειας οι Έλληνες συμμετέχουν ενεργά και στα πολιτικά πράγματα. Πολλοί διακρίθηκαν ως αξιωματούχοι της κυβέρνησης των Η.Π.Α. και από τη θέση που κατέχουν έχουν δώσει αγώνες για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων της Ελλάδας και της Κύπρου.

Κάποιοι από τους σημαντικότερους πολιτικούς Ελληνικής καταγωγής ήταν ο Κ. Αλφατζής, ο Ανδρέας Α. Άθηνς, η δράση της Ελληνορθόδοξης Επισκοπής, ο Μιχάλης Δουκάκης, ο Σπύρος Αγκνιου, ο Τζορτζ Στεφανόπουλος, ο Πολ Τσόγκας, ο Τζον Νεγρεπόντε, ο Σταύρος Κουτόβας αλλά και πολλοί άλλοι που με τη δράση τους βοήθησαν τους Έλληνες Μετανάστες. (Πανεπιστήμιο Κρήτης, 2004,σ.140-148)

Θ) Η παρουσία των Ελλήνων

Στα 1890 ζούσαν στις ΗΠΑ περίπου 15.000 Έλληνες. Τη δεκαετία του 1890 η μετανάστευση αυξήθηκε. Από το 1890 ως το 1917 έφτασαν στις ΗΠΑ 450.000 Έλληνες μετανάστες κι άλλοι 70.000 από το 1918 ως το 1924. Οι περισσότεροι εργάζονταν στις πόλεις των βορειοανατολικών ΗΠΑ και λιγότεροι ως εργάτες στο σιδηρόδρομο και στα μεταλλεία των δυτικών ΗΠΑ.

Το 1900 οι αμερικανικές αρχές κατήργησαν τους περιορισμούς (αγγλ., quota) στην είσοδο Ελλήνων μεταναστών. Έτσι ο αριθμός τους αυξήθηκε εντυπωσιακά. Σε μεγάλα αστικά κέντρα των ΗΠΑ δημιουργήθηκαν ελληνικές γειτονιές. Μικρές ελληνικές επιχειρήσεις — κυρίως εστιατόρια και καφενεία, αλλά και παντοπωλεία, κ.ά. — άρχισαν να εμφανίζονται παντού. Το 1915 εμφανίστηκε στη Νέα Υόρκη η ελληνική εφημερίδα Εθνικός Κήρυξ, η οποία εξακολουθεί ακόμα να κυκλοφορεί.

Σύμφωνα με επίσημους αμερικανικούς υπολογισμούς το 2000 ζούσαν στις ΗΠΑ 1.153.295 άτομα ελληνικής καταγωγής. Σύμφωνα με τους ίδιους υπολογισμούς, 365.435 από αυτά τα άτομα μιλούσαν ελληνικά στο σπίτι τους. Κατά το State Department το 2005 3.000.000 περίπου κάτοικοι των ΗΠΑ ανέφεραν ότι έχουν ελληνική καταγωγή. Μεγάλος αριθμός Ελληνοαμερικανών υπάρχει στη Νέα Υόρκη, κυρίως στην Αστόρια, στη συνοικία Κούνις. Επίσης, αρκετοί κατοικούν στις πόλεις Ντιτρόιτ, Βοστώνη, Κλίβελαντ και Σικάγο. Μεγάλη ελληνοαμερικανική κοινότητα υπάρχει ακόμη στο Τάρπον Σπρινγκς της Φλόριντα. (Βικιπαίδεια)

Ι) Επικοινωνία Ελλήνων της ομογένειας με την πατρίδα

Τα πρώτα χρόνια η επικοινωνία των Ελλήνων της διασποράς με τη χώρα και η ενημέρωσή τους για τα καθέκαστα ήταν πολύ δύσκολη, καθώς τα ταχυδρομεία ήταν πολύ αργά. Η μεταφορά των εφημερίδων διαρκούσε εβδομάδες έως και μήνες. Στο τέλος του 19^{ου} αιώνα, όμως, το τοπίο μεταβάλλεται με την κυκλοφορία των πρώτων ελληνικών εφημερίδων. Οι εφημερίδες αυτές είχαν πολλαπλό ρόλο, αφού δεν ενημέρωναν μόνο τους ομογενείς αλλά προστάτευαν και τα συμφέροντά τους, διαφήμιζαν τις ελληνικές επιχειρήσεις καθώς και περιελάμβαναν αγγελίες για εργασία. Εξίσου σημαντικός ήταν ο ρόλος τους στη διατήρηση της ελληνικής γλώσσας και του πολιτισμού. <<Η πρώτη ελληνική εφημερίδα εκδόθηκε στη Βοστώνη το 1892 από τον Κώστα Φασουλαρίδη και ονομάστηκε <<Νέος Κόσμος>>, όμως η έκδοσή της σταμάτησε μετά από μερικούς μήνες. Ο ίδιος εκδότης έκανε άλλη μια προσπάθεια στη Νέα Υόρκη με την εφημερίδα <<Σημεία>>, αλλά κι αυτή απέτυχε. Την ίδια περίοδο μια άλλη εφημερίδα εκδιδόταν στη Νέα Υόρκη με τίτλο «Αι Θερμοπύλαι». >> Στη συνέχεια, ο Σόλων Βλαστός από τη Σύρο εκδίδει την εφημερίδα <<Ατλαντίς>> που αποτελούσε τη μακροβιότερη ελληνική εφημερίδα (1894-1973) στην Αμερική. Αρχικά, εκδιδόταν ανά βδομάδα και αργότερα έγινε ημερήσια. Η εφημερίδα αυτή αγωνίστηκε κατά των πατρώνων (δήθεν προστάτες των μεταναστών, οι οποίοι τους έπαιρναν χρήματα για να τους βρουν δουλειά και μετά απαιτούσαν ποσοστό από το μισθό τους) και κατά των διακρίσεων εις βάρος των Ελλήνων εργαζομένων. Επιπλέον, αγωνίστηκε για την αναγνώριση κι την ανεξαρτησία της ελληνικής εκκλησίας καθώς και τη δημιουργία της Αρχιεπισκοπής Βορείου και Νοτίου Αμερικής. Οι στενές επαφές των ελληνικών εφημερίδων της Αμερικής με την πολιτική ζωή στην πατρίδα είχαν ως αποτέλεσμα την επιρροή τους από τα γεγονότα της εποχής. Έτσι προέκυψε η έντονη υποστήριξη του βασιλιά από την εφημερίδα <<Ατλαντίς>>. Σε αντίθεση με την καινούρια εφημερίδα που ίδρυσε ο Πέτρος Τατάνης από την Αμαλιάδα του νομού Ηλείας, << Εθνικός Κήρυξ>> (2 Απριλίου 1915), και υποστήριζε τις απόψεις του Βενιζέλου, όπως και η πλειοψηφία των ομογενών. Η εφημερίδα αυτή εκδίδεται μέχρι και σήμερα και καταβάλλει προσπάθειες για να αποφευχθεί η αφομοίωση του ελληνισμού και για να διατηρηθούν τα ελληνικά σχολεία εν λειτουργία. Δυο άλλες νέες εφημερίδες, ο <<Νομοταγής>> και η <<Πρωινή>> θα έρθουν να καλύψουν νέες ανάγκες των Ελλήνων μεταναστών. Είναι σημαντικό να αναφερθούν κι άλλες εφημερίδες της εποχής σε άλλα μεγάλα αστικά κέντρα της Αμερικής όπως η *Journal* στο Σαν Φρανσίσκο, η *Hellenic Chronicle* και η *Hellenic Voice* στη Βοστώνη. Η πιο πρόσφατη δημιουργία ελληνικής εφημερίδας στην Αμερική αφορά τη *Greek News*, που εκδίδεται από το 2003 κάθε βδομάδα και αφορά τις περιοχές της Νέας Υόρκης, New Jersey και Connecticut.

Εκτός από τις εφημερίδες υπήρχαν και κάποια αξιόλογα περιοδικά όπως η <<Κρήτη>> της Παγκρητικής Ένωσης Αμερικής, η <<Κάρπαθος>> της Καρπαθιακής ομοσπονδίας Αμερικής, η <<Μακεδονία>> της Παμμακεδονικής ένωσης Αμερικής και ο <<Πρωτοπόρος>> που αφορούσε τον Έλληνα εργάτη. Επιπλέον, και η οι εκκλησίες διέθεταν κατά καιρούς τα δικά τους περιοδικά. Για παράδειγμα, η Αρχιεπισκοπή Αμερικής εκδίδει το 1943 το δικό της περιοδικό.

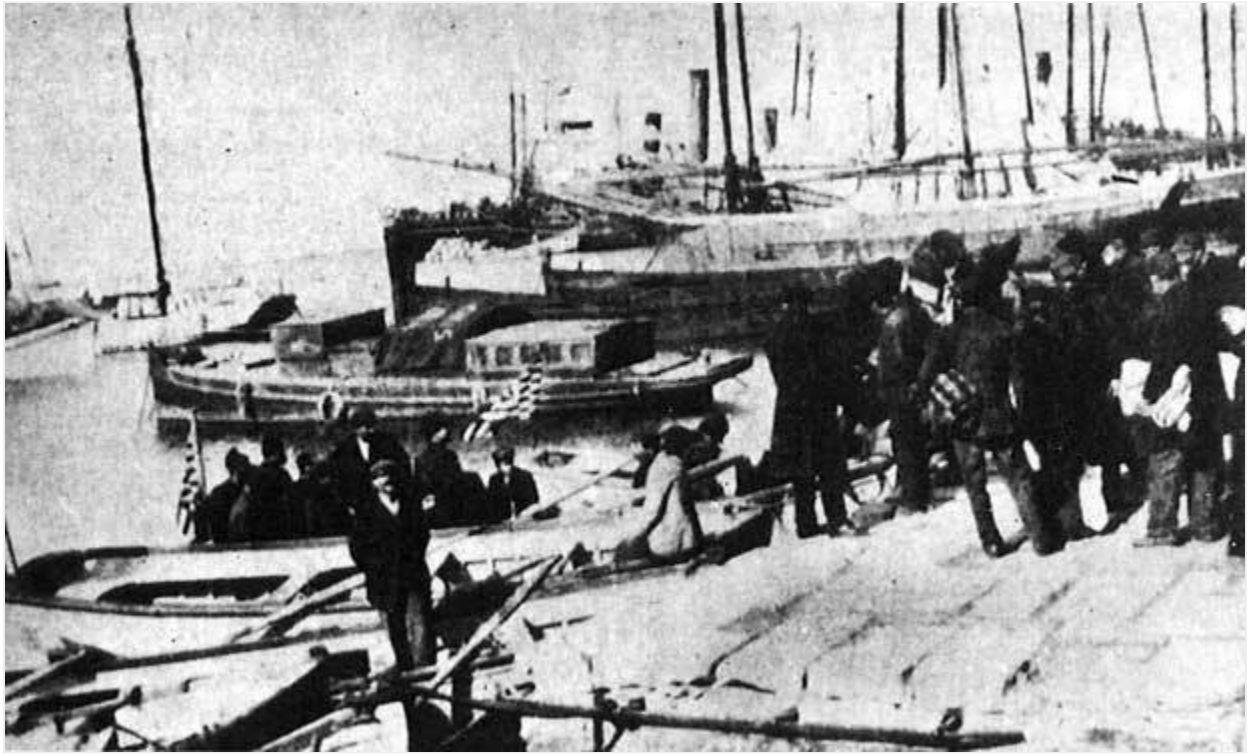
Τα νέα πλέον κατέφθαναν στην ομογένεια πολύ πιο γρήγορα και έγκυρα μέσω των ραδιοφωνικών εκπομπών. Από τις δεκαετίες του 1940 και 1950 υπάρχουν ελληνικές ραδιοφωνικές εκπομπές με πρώτα τα προγράμματα του Προδρομίδα και

Διαφήμιση πρακτόρων για ταξίδι στην Αμερική.

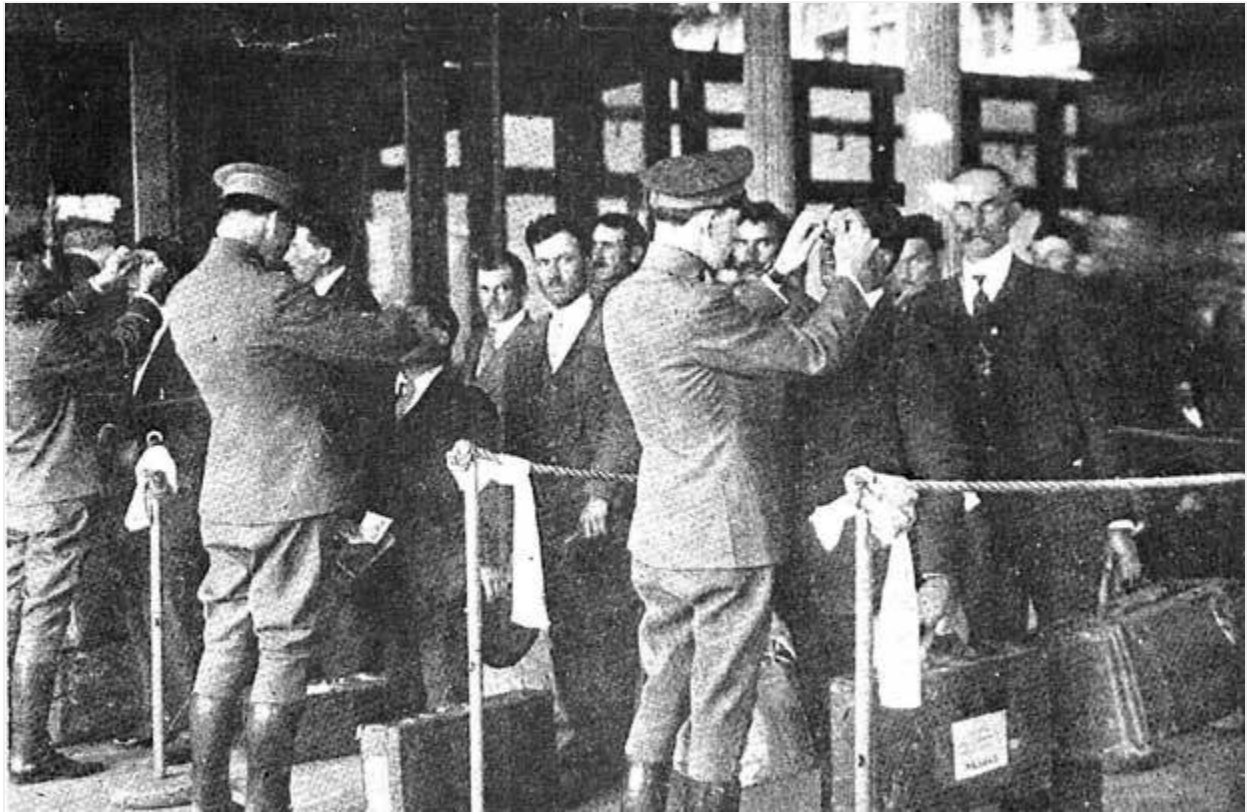
Στο λιμάνι της Πάτρας.

Στο καράβι.

Οικογένεια μεταναστών.

Ιατρική Εξέταση στο Ellis Island.

Ανακρίσεις Μεταναστών.

Παιδιά Μεταναστών.

Έλληνες στους σιδηρόδρομους.

Έλληνες να μαγειρεύουν.

Εικόνες από Εκκλησία και Τέχνες:

Η πρώτη Ελληνορθόδοξη εκκλησία στην Νέα Ορλεάνη 1864 , Αμερική .

Αρχιεπίσκοπος Αθηνάγορας: Κατά τη διάρκεια της εκεί θητείας του κατόρθωσε να ενώσει τις διαιρεμένες από τον εθνικό διχασμό κοινότητες, έδωσε ιδιαίτερο βάρος στην ανέγερση ναών και σχολείων και ίδρυσε την ελληνορθόδοξη σχολή θεολογίας του Τιμίου Σταυρού στη Βοστώνη.

Το πρώτο ελληνικό σχολείο στην Αμερική λειτούργησε το 1776 στο σπίτι του Ιωάννη Γιαννόπουλου στην περιοχή του St. Augustine. Ο ίδιος ήταν μαραγκός αλλά επιδόθηκε τελικά στο επάγγελμα του δασκάλου μετατρέποντας και το σπίτι του σε σχολείο.

Μουσική και τραγούδια
 του ΜΙΚΗ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ
 από το ΘΕΑΤΡΟ και τον ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

ΠΑΞΙΝΟΥ
 ΜΙΝΩΤΗΣ

Ο Μίκης Θεοδωράκης ανεβάζει την αρχαία τραγωδία <<Ηλέκτρα>> στην Ν. Υόρκη.

Το 1930 ήρθε στην Αμερική ο θίασος της Μαρίκα Κοτοπούλη με συνοδό τον ποιητή και θεατρικό συγγραφέα Νίκο Νικολαΐδη .

Κατίνα Παξινού και Αλέξης Μινωτής διακρίθηκαν για τη συμμετοχή τους σε κλασσικές χολιγουντιανές ταινίες .

Έλληνας της Αμερικής ο Ηλίας Γυφτόπουλος υπήρξε σημαντικός ακαδημαϊκός, δημιουργός και δάσκαλος. Γεννημένος το 1927 στην Αθήνα, ολοκλήρωσε τις βασικές σπουδές του στο Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο και μεταπήδησε το φθινόπωρο του 1953 στο Massachusetts Institute of Technology (MIT) όπου αναγορεύτηκε Διδάκτωρ το 1958. Κατά την διάρκεια της ακαδημαϊκής του σταδιοδρομίας διακρίθηκε για τη συνεισφορά του στον τομέα της Θερμοδυναμικής και τιμήθηκε με δεκάδες επιστημονικές διακρίσεις. Πέραν της εξέχουσας ακαδημαϊκής του καριέρας, ο Ηλίας Γυφτόπουλος συμμετείχε στα Διοικητικά Συμβούλια πολλών επιχειρήσεων αλλά και μη κερδοσκοπικών ιδρυμάτων.

ΒΙΝΤΕΟ ΚΑΙ ΤΑΙΝΙΕΣ:

-Εισαγωγικό βίντεο για τη σταφιδική κρίση:

Ιστοσελίδα: <http://www.youtube.com/watch?v=aougt4CcUtA>

-Βίντεο από την εκπομπή "Ρεπορτάζ χωρίς σύνορα" στου Στέλιου Κούλογλου

Στα βίντεο αυτά περιλαμβάνονται μαρτυρίες ανθρώπων που βίωσαν τη Μετανάστευση στην Αμερική. Περιγράφουν το ταξίδι τους, τις δυσκολίες που προέκυψαν και τι όνειρα είχαν. Ιδιαίτερες αναφορές γίνονται στην ιατρική εξέταση και την ανάκριση που περνούσαν στο Ellis Island. Στη συνέχεια κάνουν λόγο για τις συνθήκες εργασίας στην Αμερική, το ρατσισμό που χρειάστηκε να αντιμετωπίσουν αλλά και στα σωματεία και τις οργανώσεις που δημιουργήθηκαν. Ύστερα, γίνεται αναφορά στην εγκληματικότητα των ελλήνων στην Αμερική, στο πώς τους αντιμετώπισε η αστυνομία αλλά και στο τι πίστευε ο αμερικανικός λαός για τους Έλληνες.

Ιστότοπος :

1. <http://www.youtube.com/watch?v=veZqSvNOYrl&list=PL3BFCB04EB3872748>
2. <http://www.youtube.com/watch?v=khAbctNP2ds&list=PL3BFCB04EB3872748>
3. <http://www.youtube.com/watch?v=WGqQxZDE5xA&list=PL3BFCB04EB3872748>

-THE JOURNEY: GREEK AMERICAN DREAM

Η βραβευμένη Ελληνίδα σκηνοθέτης Μαρία Ηλίου σκηνοθετεί ένα Ντοκιμαντέρ που αφηγείται την μετανάστευση των Ελλήνων στην Αμερική από το 1890 έως το 1980. Συνεντεύξεις με επιφανείς Ελληνοαμερικάνους - όπως ο γεροσιαστής Paul Sarbanes, οι συγγραφείς Γιώργος Πελεκάνος και Ηλίας Κουλκουνδής, η ποιήτρια Όλγα Μπούμα, ο κριτικός κινηματογράφου και ιστορικός Νταν Γεωργάκας, ο αρχιωνόμος του "Ellis Island" Γιώργος Τσέλος, οι καθηγητές Ελληνικών Σπουδών Μάρθα Κληρονόμου και η Άρτεμις Λεοντή, ο ερευνητής Gus Χατζηδημητρίου και ο ιστορικός Αλέξανδρος Κιτροέφ, συμπληρώνουν το φωτογραφικό και κινηματογραφικό αρχειακό υλικό. Η ιστορία της ελληνικής μετανάστευσης στην Αμερική χωρίζεται σε τρεις ενότητες: - Μετανάστες (Immigrants) 1890-1920 - Γινόμαστε Αμερικανοί (Becoming Americans) 1920-1960 - Αναβίωση της Εθνότητας (The Revival of Ethnicity) 1960-1980. Το Ντοκιμαντέρ συλλαμβάνει τις διαφορετικές προοπτικές του παρόντος και του μέλλοντος και το δρόμο για την αποδοχή της διαφορετικότητας, ως μια πολύτιμη αξία σε μια εξελισσόμενη κοινωνία.

Διαθέσιμο με ελληνικούς υπότιτλους στην ιστοσελίδα:

<http://greek-documentaries.blogspot.gr/2013/08/the-journey-greek-american-dream-online.html>

Η επίσημη ιστοσελίδα της ταινίας:

<http://www.thejourneygreekamericandream.org/index.htm>

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ:

Τη δεκαετία του 70' η θεία μου και ο θείος μου, νιόπαντροι, αποφάσισαν να μεταναστεύσουν προς την Αμερική, κυρίως για οικονομικούς λόγους. Η δουλειά στην Ελλάδα δεν απέφερε αρκετά χρήματα, οπότε θέλησαν να δοκιμάσουν την τύχη τους εκεί. Εγκαταστάθηκαν στο Seattle, πολιτεία της Ουάσινγκτον και πήραν αμερικανική υπηκοότητα. Έκανα δύο παιδιά, στα οποία έδωσαν ελληνικά ονόματα και επιθυμούσαν πάντα οι σύζυγοι των παιδιών τους να έχουν ελληνικές ρίζες, όπως και έγινε. Ακολουθούν τα ήθη και τα έθιμα της Ελλάδας (εορτές, μουσική, διατροφικές συνήθειες), είναι χριστιανοί ορθόδοξοι και προσπαθούν να μην χάνουν επαφή με τις ελληνικές συνήθειες. Αγαπούν την παραδοσιακή ελληνική μουσική και, μάλιστα, συμμετέχουν σε χορευτικές ελληνικές ομάδες. Γυρνούν στην πατρίδα όποτε μπορούν.

Συμμετέχουν σε χορευτικές εκδηλώσεις.

Η κόρη τους παντρεύτηκε σε χριστιανική εκκλησία.

Ο γιος τους παίζει διάφορα παραδοσιακά ελληνικά όργανα όπως μπουζούκι και κλαρίνο.

Τα εγγόνια τους ακολουθούν.

Το Πάσχα βάφουν αυγά.

Τα παιδιά παίζουν και έχουν την ελληνική σημαία μαζί τους.

Aggeliki Kourou
